

radou nebo i kázní až do vyloučení, aby i jiní bázeň měli a aby také zjevné bylo, že takovému zjevnému zlému mezi sebou místa nedáváme' [D 125].

Majetkové rozdíly mezi Bratry trvaly. Vedle chudých byli mezi nimi tu po všem varování před množním majetku i *bohatí*. Bratrské zprávy je vedly k tomu, aby se zamýšleli nad původem svého jmění. Pokud k němu přišli nespravedlivě — snad než vstoupili do Jednoty — mají je vracet; není-li již komu, nechť je rozdají chudým. Pokání mají činit a almužnami se vykupovat [Tob. 4, 11], jestliže si musí přiznat, že majetku, byť spravedlivě nabytého, zneužívali na tělesné žádosti. Při svém zboží jsou jen šafáři Boží. Jednou vydají počet Pánu z každého šartu. Proto se nemají pro svůj majetek vyvyšovat ani chudými pohrdat nebo jim křivdit. Nemají doufat v nejisté zboží, ale ochotně udílet; ne-utrácet jmění na marnou chválu, ale zakládat chudé sousedy a své poddané.

Chudí mají být potěšováni nadějí nebeské blaženosti. Ať nezávidí bohatým, ať oplácejí podpory od nich přijaté modlitbami za ně, ať jsou i v nouzi trpěliví a pracovití, hotovi druhým posloužit. [D 99 n.] Revoluční přízvuk chybí v bratrských dekretech docela, na straně bohatých a pánů však Jednota nestojí a jejich moc neposvětčuje.

KLADNĚ vyřešení poměru k světské moci jeví se v řadě dekretů, které rozvádějí nový poměr k *moci světa* D 87–89, 90–99].

Zásadně se tu s celou výslovností potvrzují, předešlé usudky, že Bratří mezi sebou dávají světské moci místo, aby ti páni nebo úředníci, konšelé nebo rychtáři, kteříž by z hodných příčin v tom byli a ujiti toho nemohli, když by se hříchův jiných varovali, jichž všichni z povinnosti utíkati dlužni sou, a že by moci užívali řádně, jakž jest od Boha k kterému konci zřízená, že se takovým mezi námi místo dává' [87]. Bratří se také smějí k světské moci utíkat o ochranu proti křivdám, ale se zachováním zásady, že spasení bližních má jim býti vzácnější než vlastní hmotný zájem a „lacinějšími věcmi“, totiž tělesnými, ať nekazí

věci dražší, duchovní. Nemají tedy stát na svém právu neústupně.

I při novém kladném postoji k světské moci setrvali Bratří při zásadě, že se jí *nemá užívat ve věcech spasení*, a to ani ve prospěch Jednoty. Nikdo nemá být připuzován mocí, aby se stal členem Jednoty, tak aby členství v ní zůstalo projevem skutečně svobodné vůle. Jednota nebude užívat světské moci na oporu kázně, kterou mezi svými údy koná. Nebude se jí dovolávat proti těm, kdo by ze sboru vystoupili, ani ji nebude žádat o pomoc proti těm, kdo by ji tupili nebo usilovali porušit ji bludným učením. Zde mají místo církevní, duchovní prostředky a očekávání na pevnost zaslíbení Božího slova [D 88].

Zvláštní návody byly dány *pánům* přijatým do Jednoty. Jako první pravidlo přeložili jim Bratří asi brzy po r. 1494 čtyřiadvacátou kapitolu páté knihy Augustinova „O městě Božím“. Do Dekretů, jak je známe, pojata nebyla. V pozdějších návodech se však opakují téměř všechny její myšlenky: výzva ku pokoře, připomínka zásadní rovnosti urozených s ostatními lidmi, varování před zneužitím moci, odmítání marné chvály, these, že páni jsou svou mocí služebníci Boží, zásada mírnosti při soudu, jenž má sloužit obecnému dobru. Další, skoro současné dekrety opakují, že urozeným nesluší povyšovat se nad neurozené, zvláště nemají-li nad kým vládnout, takže nekonají práci, která urozeným přísluší. Ale jestliže nejurozenější Syn Boží vzal na sebe pokoru a břímě služby lidem až do smrti kříže, nemají se pyšnit ani ti, kdo poddané spravují, nýbrž ozdobovat svou urozenost prací pro dobro bližních a prostým životem. Nad poddanými jsou od Boha ustanoveni, aby mu při nich sloužili jejich správou a obranou, pro věčnou odplatu. Za tuto službu lidem konanou mají nárok na jejich pocty a platy. Poddaní nejsou vlastnictvím pánovým, nýbrž náležejí Kristu jako Pánu dědičnému, zvláště lid křesťanský. Pán nesmí s nimi libovolně nakládat. Nesmí je utiskovat nespravedlivými břemeny. Nesmí od nich vynucovat daně a roboty, na něž oni nestačí, třeba měl na ně právní nárok. Je povinen dbát, aby se jim nedála křivda. Nuzným mají páni pomáhat, aby si zasloužili název dobrodinců [Luk. 22, 25].